

PAPP-FÜR JÁNOS

árnyékapa

*hallgatom a belőled ittmaradt csöndet,
arcod éleit próbálom magamon felkutatni,
kitapintani a lekopott érintéseket,
leginkább a hasonlóság fáj,
a különbséget már valahogy elviselem.
az emlékek térhálóján végigjárom
az összes játszóteret, ahol soha nem voltam,
átugrálok minden árkot és virágágyást.
észveszejtve rohanok minden labda után,
te rám szólsz a veszélyes kereszteződésnél,
hónom alá nyúlsz, és átviszel nyakadban az úton.
minden illatodat magamba szívom,
eszem ágában sincs kapaszkodni,
megbízok minden mozdulatban.
esténként magamhoz ölelem
a legelső plüssállatkát, amit még tőled kaptam.
úgy szorítom, hogy beleizzad a tenyerem,
de a jóéjtpuszikra már nem emlékszem.
pedig azt hiszem, ezért nem féltem a sötétben,
lehetett akármilyen mély is az éjszaka.
olyan volt, akár egy égve felejtett lámpa
a résre nyitott ajtó mögött egy visszhangzó folyosón.
ezen az ajtón léptél be reggelente a szobába,
és ugyanezt az ajtót zártad be magad mögött,
elfojtva tőlem azt a halvány, maradék fényt,
ami most megvilágíthatná árnyékos arcodat,
ahol található nék egyezéseket,
megkereshetném azt a hasonlóságot,
ami kapaszkodás nélkül ülne a nyakamba,
és azt, amitől nem sajognának
azok az átkozott különbségek.*

megmaradtak

*apró lábnyomok a homokban.
látod, neked építem ezt a várat, apa.
ha víz nem éri, egyre erősebbek lesznek a falak.
te is kilátsz az ablakán, ha leguggolsz mellém.
nézd, ez lesz az én szobám,
és üres a mellettem lévő ágy.
más úgysem fekiüdne ide.
anya valamiért kerüli ezt a várat,
de én az összes falnál imádkoztam,
szólj neki, hogy már minden rendben.*

*költözzünk be mindhárman,
hisz még teljesen üres,
mindent úgy rendezünk be, ahogy szeretnénk.
formázok ágyat, széket, szekrényeket,
mindent oda teszünk, ahol nektek a legkényelmesebb.
bármire képes vagyok, rengeteg itt a homok.
apa. egyedül a te alakodat nem ismerem.
minden formát kipróbáltam,
de valahogy soha nem te vagy az.
önmagamat is csak a tükörből voltam képes lemásolni.
félelek, túl kevés bennünk a közös,
hogy rólad is olyan lenyomatot készíthessek,
amit nem mos el a következő eső.
csak a te lábnyomod hiányzik
az idevezető vékony kis útról.
így egyik szobába sem tudsz beköltözni.
anyával minden sarokban sírtunk már.*

szemben a játszótérrel

*nem merek a szemedbe nézni,
mert mi lesz, ha nem látom benne magam,
vagy nem olyannak, amilyennek elképzelek
egy kisfiút az apja szemében.
mi lesz, ha olyan leszek, amilyen nem akarok,
amilyen soha nem akartam,
s ha te nem leszel ott a hinta mögött,
amikor tovább kellene lendülnöm
az eddig fogva tartó határainnál.
ha el sem jössz a játszótérre,
ha inkább becsukod a szemed,
és nem szeretnél velem lenni ott legbelül.
abba, azt hiszem, belehalnék,
mielőtt felmáshoznék arra a mászókára,
ahonnan végre olyan magas lehetek, mint te,
és láthatom a szemedben tükröződő
legutolsó esélyt, hogy megismerhetlek.
hogy akkor először felismerhetlek.
apám.*